

Het personeelsvraagstuk in de visserij

„WE GERAKEN VERDER EN VERDER IN HET SLOP”

ALDUS DHR BOELS, DIREKTEUR VAN

DE STEDELIJKE VISSERISCHOOLO JOHN BAUWENS

Vorige week woensdag werd tijdens een plechtigheid op het stadhuis te Oostende overgegaan tot de plechtige prijsuitreiking aan de leerlingen van de Stedelijke Visserijsschool « John Bauwens ». Ter dezer gelegenheid hield direkteur Boels Fernand een toespraak waarvan wij de inhoud hierna laten volgen :

« Men kan zich, in een toespraak op een prijsdeling beperken tot een overzicht van behaalde resultaten, daar proberen konklusies uit te trekken en het desnoods over vooruitzichten hebben. Dit geeft dan wellicht het rustig gevoel van volaanheid en volbrachte taak. Misschien hoort het wel zo is het verkeerd de feeststemming die met elke prijsdeling gepaard gaat, te breken door beschouwingen die beter bij een andere gelegenheid passen.

Wel, dit kan allemaal waar zijn doch daartegenover staat dat wat ons bezig houdt, zo dringend aktueel is dat we het te pas of te onpas menen te moeten naar voor brengen. Er is dan altijd de hoop dat er wel iets nuttigs uit voort kan komen.

Het is geen geheim dat het op gebied van personeel in de visserij niet gaat zoals het, in een gezond bedrijf, hoort te zijn. We geraken verder en verder in het slop zowel voor wat aangaat hoeveelheid als hoedanigheid : het onvermijdelijk gevolg zijnde van het eerste. We menen dit reeds vroeger te hebben aangetoond en komen er hier niet op terug zoals we dit ook niet doen voor wat de zeer diverse redenen van het steeds groeiend tekort op zichzelf aangaat. Of toch. Een oorzaak lichten we er uit omdat we meer en meer overtuigd geraken dat ze in onze hedendaagse maatschappij met haar steeds betere en vollediger sociale structuur van primordiaal belang is geworden. Het is voor ons als een paal boven water komen vast te staan dat de familiale faktor — en wat daarmee samenhangt — van overwegende doorslag is geworden. Het zou ons te ver leiden hierover uit te wijden. Denkt u er eens wat dieper voor uzelf over na doch dan zonder er zelf in te betrekken — wellicht komt u dan tot een nagenoeg identieke konklusie. Het komt er daarom naar ons oordeel op aan, eerst en vooral voor deze kwestie een oplossing te zoeken en ook te vinden. Precies! Het moeilijkste probleem eerst

aanpakken nu gebleken is dat alle premies en sterk verbeterde verdiensten ten spijt, de toestand er niet op verbeterd is, integendeel.

Wij zouden, als mensen aan wie opvoeding en opleiding is toevertrouwd, te kort komen aan onze plicht indien we deze moeilijkheden angstvallig ter zijde zouden schuiven. Daarom zullen we proberen, in 't kort, een zienswijze naar voor te brengen waarin hopelijk stof zit tot verdere uitbouw.

Wij stellen eens en voor altijd voorop dat elke mens recht heeft op een gelukkig en harmonieus leven : dat werkelijk gelukkig zijn maar mogelijk is wanneer het door eigen arbeid is opgebouwd. De conceptie van geluk nochtans verandert in het korte bestek van een leven. Wat het hoogste leek aan 15 jaar, blijkt belachelijk aan 25 en aan 40 ziet men het weeral anders. Het komt hierop neer dat overwegend geoordeeld wordt vanuit het geluksconcept. Om dit duidelijk te maken, één enkel aspect. Welke timmerman had niet graag smid willen zijn ? en... welke smid liever timmerman. Het zeer oude liedje « Had ik het maar geweten, dan was ik geen dit of geen dat geworden » klinkt toch ook regelmatig aan uw oor en... hoeveel maal hebt u het zelf al niet gezongen, luidop of stil geneuried? Wat moet het knus en lekker zijn in de huid van die andere. Het gekke is dan dat die andere het in uw huid meent te moeten zoeken. Dit mag dan een lachwekkend verschijnsel zijn, blijft toch dat het zeer menselijk en zeer reëel is. Daarom moet er ook wel een vertrekpunt in zitten.

Kijkt u eens. Dit oude wijsje hoor je zelden zingen voor de 25 jaar. Gewoonlijk is iedereen vuur en vlam als hij start. Slechte berolpen bestaan dan niet : ze worden gekweekt en groeien naar gelang de geluksopvatting van de mens verandert. Daarom alleen al beweren wij dat de visserij geen slecht beroep is. Maar we nemen ook aan dat ons oude wijsje hier wel vroeger gezongen wordt omdat de familiale faktor, gezien de omstandigheden van het beroep, veel vlugger het geluksconcept doet evolueren. Wat we NIET aannemen is dat men, redenerend uit een oudere geluksopvatting, de visserij bij de jeugd gaat doodverven. Vergeet men dan zo licht hoe men er in eigen jeugd over dacht; hoe men het toen wel aanvoelde? Komaan.

Laten we tenminste eerlijk zijn en als we het slechte zeggen, ook niet het goede verzwijgen. Dit tussen haakjes.

We stellen dus vast dat een bepaald procent personeel er op een bepaald ogenblik genoeg kan van hebben en situeren dit voor de visserij rond de 25, soms wat vroeger, soms wat later. Het andere procent blijft en vormt het basispersoneel. Die brengen geen kopzorg ; dit zijn de mensen die niet kunnen zonder de zee : het zijn de vissen op het droge. Maar zonder dit eerste procent kunnen we niet weg. We hebben ze nodig. De kwestie is niet meer « Hoe kunnen we ze houden » doch « Hoe krijgen! Hoe strijden tegen de nefaste gevolgen van een redenering die vertrekt van het oudere geluksconcept ».

Twee houdingen zijn mogelijk. De eerste : ze hebben hun rol vervuld — ze gaan weg — laat ze hun plan nu maar trekken. Dit is op zijn zachtst uitgedrukt een min of meer wraakzuchtige redenering waar de ergernis aan de basis van ligt. Het is de negatieve houding, die niets oplost — alleen alles erger maakt zoals altijd wanneer men alles op zijn loop laat. De tweede houding kan de volgende zijn : we leggen ons neer bij de feiten. We zijn al heel gelukkig met een solied basispersoneel. De anderen zullen ons na x-tijd verlaten. Laten we er dan voor zorgen dat ze buiten de eigenlijke visserij hun mannetje kunnen staan, al ware het maar uit erkentelijkheid voor bewezen diensten, hoe kort die ook waren.

Deze laatste houding zou ons allicht een heel stuk op weg helpen. Waarom de 40-jarige zijn jeugdige geluksconcept het zwijgen oplegt, ligt groten-deels in het feit dat er voor hem niets fatsoenlijks aan wal te vinden was wanneer hij er genoeg van had. Hij ziet de jongere als een veroordeelde en wil hem zijn eigen treurige belevenissen besparen. Geef deze oudere de zekerheid dat zoiets in de toekomst niet meer zijn zal en de noodzaak om zich mordikus te verzetten of angstvallig het beroep dood te zwijgen, verdwijnt stilaan.

Hoe kunnen we dit nu bereiken. In een handomdraai is daar niet op geantwoord. Grondige bestudering is hier nodig. De opleiding moet op een heel andere leest worden geschoeid. In grote trekken zou het hierop neerkomen : nevens de eigenlijke opleiding tot de visserij zou elke leerling een specialiteit kunnen verwerven die hem geschikt maakt om in nevenbedrijven of andere takken te worden ingeschakeld wanneer daartoe het ogenblik gekomen is. Voor zulk gedurfd stelsel is veel goede wil en medewerking van allen nodig die dichtbij of veraf hun brood vinden dank zij ons bedrijf en zo'n utopie als het op het eerste zicht lijkt is het dan niet.

Wij in elk geval doen reeds een inspanning in de geschetste richting wanneer we de ouders aanraden hun zoon beide bestaande afdelingen van de school te laten doorlopen. Twee mogelijkheden zijn altijd beter dan één — dit is al iets maar er zijn er meer. De pas gestichte cursus « Koeltech-

niek » is ook al een poging in deze richting : dit wordt een specialiteit aan boord doch ook aan wal. Op zoiets dienen we ons toe te spitsen — kansen geven — zoveel mogelijk kansen om zelf kans op verbetering te krijgen. Het is vijf voor twaalf. Mag ik er U, om deze uiteenzetting te beëindigen, op wijzen, dat de verlening van de leerplicht voor de deur staat ?

Totdaar de heer Boels.

DRIJVENDE WRAKSTUKKEN BLIJVEN GEVAAR VOOR VISSERSVAARTUIGEN

Dat onze vissersvaartuigen — hetzij wanneer zij naar de visserijgronden lopen, hetzij wanneer ze aan de korre liggen — dikwijls op wrakstukken stoten, waardoor schade wordt opgelopen aan romp of schroef, klinkt in vele oren als ongelooflijk en onwaar.

Vorige week is het evenwel eens te meer gebleken dat dergelijke feiten maar al te waar zijn, want vanaf de Franse grens tot aan Nieuwpoort en zelfs Westende, spoelden allerlei wrakrouten, planken en dergelijke meer aan.

Zelfs in de Nieuwpoortse havengeul bemerkte men vorige zondag een stuk drijvend plankier van ruim 2 vierkante meter oppervlakte en met een dubbele bodem. Door de overzetdiensten van Nieuwpoort-Bad werd dit stuk langs de kant getrokken en opgehaald. Toen bleek dat binnenin drie zware poutrellen, met boulons waren vastgeklonken.

Wij vragen ons af wat er zou gebeurd zijn, moest een of ander vissersvaartuig op dit wrakstuk zijn gelopen. — B

Voor
nieuwbouw
en
herstellingen
van
schepen

N.V.
**BELIARD-
MURDOCH**

(2049)